

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. dubna 2009 v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Stutziga a soudců JUDr. Aleny Makovcové a JUDr. Pavla Bendy **odvolání státního zástupce** Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 a **obžalovaného M. M.**, nar. xxx v xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 2. 2009, sp. zn. 6 T 6/2009, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona se obžalovaný **M. M.**, nar. xxx v xxx, o d s u z u j e podle § 224 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zákona se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dohledem.

Podle § 49 odst. 1 tr. zákona se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to (skupin) podskupin C, C1, D, D1, uvedených v ustanovení § 81 odst. 6, 7, 8, 9 zák. č. 360/2000 Sb. v trvání 4 (čtyř) let.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byl obžalovaný M. M. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona a byl odsouzen podle § 224 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let. Podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to (skupin) podskupin C, C1, D, D1, uvedených v ustanovení § 81 odst. 6, 7, 8, 9 zák. č. 360/2000 Sb. v trvání 4 (čtyř) let.

Výše uvedené trestné činnosti se obžalovaný M. M. dopustil dle skutkových zjištění soudu prvního stupně tím, že dne 24. 6. 2008 kolem 8:10 hod. řídil nákladní soupravu složenou z tahače r. z. xxx a přívěsu r. z. xxx ulicí Přátelství v Praze 10 ve směru od Uhřetěvesi k ulici Průmyslové a v blízkosti fy STIGA s. r. o. při předjíždění motocyklisty J. K., nar. xxx, jedoucího v téže směru při pravém okraji vozovky na mopedu Babeta, typ 215021, přičemž obviněný v důsledku nedodržení bezpečného bočního odstupu a vytvořením tzv. „větrného víru“ vyvolal pád uvedeného motocyklisty pod jedoucí soupravu, kdy při tomto střetu byl motocyklista J. K. usmrcen, a rovněž vznikla hmotná škoda na motocyklu Babeta, a uvedeným jednáním obžalovaný porušil povinnosti uvedené v ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b), § 17 odst. 5 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obvodní státní zástupce pro Prahu 2 a obžalovaný M. M.. Pokud jde o odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, bylo podáno v neprospěch obžalovaného pouze do výroku o trestu, který považuje za nepřiměřeně mírný, dostatečně nevystihující stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného,

který se trestného činu dopustil jako řidič nákladního vozidla, kdy se nejednalo o nějaké krátkodobé selhání, ale relativně o delší dobu trvající protiprávní konání, neboť jak vyplývá i ze znaleckého posudku, obžalovaný motocyklistu předjížděl delší dobu, a tím došlo ke vzniku vzdušného víru a vtažení motocyklisty pod nákladní vozidlo, kdy navíc dle názoru státního zástupce soud při ukládání trestů dostatečně nevyhodnotil současný stav, kdy v posledních letech právě řidiči nákladních vozidel způsobují „neukázněnou“ jízdu dopravní nehody, které jsou vesměs spojené s těžkými následky resp. úmrtími. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestech zrušil a obžalovanému uložil trest odnětí svobody vyměřený v první třetině zákonné trestní sazby dle § 224 odst. 2 tr. zák., a to jako trest nepodmíněný se zařazením do věznice s dohledem, a dále trest zákazu řízení, spočívající v zákazu řízení vozidel všeho druhu na dobu alespoň 5 let.

Pokud jde o odvolání obžalovaného M. M., toto směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu. Namítá, že skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně jsou neúplná, nejasná, soud prvního stupně nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevypořádal se v důsledku toho se všemi, pro rozhodnutí soudu významnými, okolnostmi. Rozhodnutí soudu prvního stupně bylo částečně založené na podjatém, emotivně laděném tvrzení dcery, že poškozený byl zdravý a zkušený řidič, přičemž neexistuje žádný doklad, opis zdravotní karty poškozeného, který by svědčil o jeho dobrém zdravotním stavu před dopravní nehodou. O této skutečnosti, bez konkrétní informace, lze mít pochybnosti. Jakákoliv změna tlaku, stres, apod. mohla mít v jeho věku vliv na bezpečnou jízdu poškozeného. Soud zjištění této skutečnosti však opomenul. Dále soudu prvního stupně vytýká, že považoval za nadbytečné vyslechnout osobu pana A. M., skutečného svědka události, který ačkoliv obeslán, se k jednání soudu nedostavil. Bagatelizování neúčasti jediného svědka, který v době nehody byl na místě dopravní nehody, je v naprostém rozporu s předpokladem zjištění objektivní pravdy a tento fakt omezuje možnost zjištění pravdivého skutkového stavu. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí dal přednost „fikci“ a teoretickému názoru znalce, před realitou výpovědi skutečného svědka události. Znalec na základě svých „dedukcí“ zpochybnil výpověď pana A. M., který o nehodě vypovídal v přípravném řízení. Soud se nechal ovlivnit názorem znalce, přestože jej při jeho výslechu upozorňoval, že jeho výpověď je zmatená. Znalec se při výslechu pletl a nebyl schopen odpovědět na základní dotazy obhajoby, týkající se vzdálenosti vozidla od plné čáry, od krajnice silnice a připustil, že na místě dopravní nehody

žádné měření neprovedl. Znalec pravděpodobně na místě nehody ve skutečnosti vůbec nebyl a své závěry opřel pouze o fotografie získané orgány policie. Obhajoba za těchto okolností navrhovala vypracování nového znaleckého posudku jiným znalcem, tomuto návrhu ale soud prvního stupně nevyhověl. O kvalitě posudku rovněž svědčí i evidentně nepravdivý výrok znalce, když tvrdí, že na přívěsu byly namontovány nepřipustně ojeté pneumatiky. Tyto pneumatiky jsou na témže vozidle namontovány dosud, přičemž při pravidelných technických kontrolách ani po dalších ujetých kilometrech nebyl tento nedostatek provozovatelem potvrzen a ani kontrolní orgán, technické kontroly jej do dnešního dne provozovateli nevytkl, vozidlo na nich jezdí dosud. V daném případě určité pochybnosti vyvolává především ta skutečnost, že jediný svědek dopravní nehody, pan A. M., tedy osoba, která byla na místě nehody v době, kdy se stala, nebyla u soudu prvního stupně vyslechnuta a přizvaný znalec svědčil nevěrohodně. Má za to, že vina obžalovaného nebyla bez jakýchkoli pochybností prokázána, a vzhledem ke složitosti a důležitosti případu si nechal obžalovaný vypracovat nový znalecký posudek znalcem Ing. Jiřím Dolečkem, který vysvětluje nemožnost existence tzv. „víru“ a naopak poukazuje na okolnosti, které měly pád poškozeného pod kola vozidla způsobit. Soud prvního stupně neprovedl důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného s tím, že je považoval za nadbytečné. Za nepochopitelné považuje, že soud prvního stupně předvolal k hlavnímu líčení svědka A. M., který se však nedostavil a ani neomluvil, a soud prvního stupně od jeho výsledku jako nadbytečného důkazu upustil. Dále vysvětluje náhlé strhnutí řízení mopedu poškozeným, tak jak jej viděl a vyličil okamžitě po nehodě i svědek A. M., a zdůrazňuje, že kdyby se moped nalézal v malé vzdálenosti od vozidla, poškozený by upadl na toto vozidlo a od něho by byl odražen. Dále poukazuje na hodnocení svého zaměstnavatele, z něhož je patrné, že obžalovaný není žádný „pirát silnic“ ani nezkušený řidič za volantem, a naopak je svými nadřízenými hodnocen jako zralý, ohleduplný řidič se zkušenostmi. Dále uvádí, že když viděl jízdu poškozeného na mopedu, začal včas brzdit, aby poškozeného „nevystrašil“, ale on rovněž přibrzdil a začal vozidlo podjíždět. Poté obžalovaný tedy vybočil do středu vozovky a v rovnoběžné konstantní boční vzdálenosti od mopedu přizpůsobil rychlost vozidla na potřebnou vzdálenost k předjíždění, a to tak, aby nenarušil plynulost provozu za sebou a neohrozil protijedoucí vozidla, a předjížděl. Na vozovce měl evidentně dost místa na předjetí, dostatečnou vzdálenost k provedení svého úmyslu i přehled. Rovněž jeho odhad času a místa pro předjetí byl správný. Nikdo v protisměru nejel. Dále poukazuje také na skutečnost, že znalec Ing. Āoupalík na rozdíl od znalce Ing.

Jiřího Dolečka přiznal, že na místě nehody se nebyl vůbec podívat a zkušenosti řidiče mopedu v tak silném a rozličném provozu nemohou být nikdy dostatečné. Na základě shora uvedeného nemohl obžalovaný reakcím poškozeného a jeho pádu pod kola projíždějícího vozidla nikterak zabránit a navrhuje proto, aby odvolací soud doplnil dokazování výsledkem svědka A. M., nar. xxx, a dále výsledkem znalce Jiřího Dolečka a jím vypracovaným znaleckým posudkem a následně podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu zprostil, popř. věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k novému rozhodnutí.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči nimž odvolání obžalovaného M. M. a obvodního státního zástupce pro Prahu 2 směřovala, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to i z hlediska vytykávaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, jsou naprosto správná a úplná, mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování. V přípravném řízení ani v řízení před soudem prvního stupně nebyla porušena procesní ustanovení, právo obžalovaného na obhajobu bylo plně zachováno. Soud prvního stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. a tyto důkazy pak hodnotil tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. Odůvodnění napadeného rozsudku má náležitosti uvedené v ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř., soud prvního stupně podrobně rozvedl jednotlivé důkazy, jež byly u hlavního líčení provedeny, jasně uvedl, které z těchto důkazů považuje za věrohodné, z jakých důvodů a ze kterých důkazů při rozhodování o vině obžalovaného vycházel. Odvolací soud v podrobnostech na toto pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje, neboť se s ním zcela ztotožňuje. Soud prvního stupně se řádně vypořádal s obhajobou obžalovaného, včetně námitek uvedených v jeho odvolání a rozhodně nepochybil, když vycházel ze znaleckého posudku z oboru strojírenství a dopravy, který vypracoval znalec Ing. Josef Āoupalík a který je v souladu s listinnými důkazy ve spise založenými, zejména protokolem o nehodě s připojeným plánkem a fotodokumentací, včetně znaleckého posudku z oboru soudního lékařství. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku správně konstatuje, že znalec Ing. Josef Āoupalík při vypracování

znaleckého posudku vycházel z objektivních podkladů, které následně cituje, a své závěry znalec jasně, logicky a srozumitelně objasnil. Z tohoto důvodu také zamítl návrhy na doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem a výslechem svědka M. s tím, že tento svědek sledoval nehodový děj svým subjektivním pohledem, který nemůže zvrátit závěr soudu vycházející z objektivně zjištěných důkazů. Vzhledem k tomu, že obžalovaný společně s odvoláním předložil odvolacímu soudu i znalecký posudek z oboru silniční dopravy, vypracovaný znalcem Ing. Jiřím Dolečkem, odvolací soud doplnil dokazování výslechem tohoto znalce u veřejného zasedání, jakož i doplňujícím výslechem znalce Ing. Josefa Āoupalíka, a též vyslechl i svědka A. M.. Svědek A. M. po zákonném poučení uvedl, že viděl, jak kamión předjíždí motocyklistu, neví však, jaký byl odstup kamiónu od tohoto motocyklisty, a dále uvedl, že žádné vrávorání neviděl, přišlo mu, že motocyklista najel do soupravy předkem, když jako by mu zadní kolo jelo mimo trasu. Dále uvedl, že motocyklista zůstal na vozovce ležet, kamión ho objel. Tato výpověď svědka A. M. nepotvrzuje obhajobu obžalovaného, jedná se o jeho subjektivní pohled, o čemž svědčí zejména skutečnost, že kamión měl poškozeného na vozovce objet, ač z protokolu o ohledání místa činu i z přiložené fotodokumentace, včetně znaleckého posudku z oboru soudního lékařství, je zcela evidentní, že kamión zadním kolem přešel hlavu poškozeného. Pokud jde o znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. Jiřím Dolečkem a jeho výpověď u veřejného zasedání, nutno konstatovat, že jej odvolací soud považuje za zcela nedostačující, i znalec Ing. Jiří Doleček u veřejného zasedání nedokázal vysvětlit, jak dospěl k závěru, že poškozený předpokládal, že ho předjíždí osamocené nákladní vozidlo a ne nákladní souprava o celkové délce 18 metrů a na vznik a průběh nehody spolupůsobila velmi pomalá jízda motocyklisty (cca 25 km/h), která umožnila náhlé vybočení vlevo, neboť při vyšších rychlostech by k takovému vybočení nemohlo dojít. Dále tento znalec uvedl, že rovněž boční odstup (minimálně 1,1 m) předjíždějící nákladní soupravy od motocyklu pravděpodobně přispěl jednak k rozhodnutí k návratu z vodícího proužku na vozovku poškozeným a jednak umožnil pád motocyklisty na vozovku. Při menším bočním odstupu by pravděpodobně došlo k tečnému střetu a k menším následkům. Dospěl k závěru, že ze strany řidiče nákladní soupravy při předjížděcím manévru nedošlo k žádnému porušení povinností a vybočení motocyklisty vlevo je možno považovat za situaci náhlou a neočekávanou, při které řidič neměl žádnou technickou možnost střetu zabránit. Ani u veřejného zasedání nedokázal tento znalec věrohodně a logicky zdůvodnit, proč došlo k vybočení motocyklisty vlevo při předjíždění jej nákladní soupravou, kterou

řídil obžalovaný, a ke spadnutí poškozeného na vozovku a následnému přejetí pravou zadní nápravou přívěsu. Opět vycházel pouze z dedukcí důkazně nepodložených s tím, že k předmětné dopravní nehodě došlo tak, že když byl motocyklista asi uprostřed tažného vozidla, tak se rozhodl hned vrátit, takže po uplynutí reakční doby se dostal na konec vozidla a v tomto okamžiku provedl odbočovací manévr, kdy se naklonil doleva, čímž změnil i směr setrvačné síly a v tomto okamžiku si uvědomil, že je tam ještě přívěs, a proto se snažil tomu zabránit a to byl důvod jeho pádu na vozovku. Toto tvrzení znalce je v rozporu i s výpovědí svědka A. M., kterého odvolací soud u veřejného zasedání vyslechl, a tento svědek po řádném zákonném poučení mimo jiné v tomto směru uvedl, že žádné vrávorání neviděl, nezmiňuje se o tom, že by poškozený změnil směr jízdy, přišlo mu to tak, jako by poškozenému vyjelo zadní kolo mimo trasu a předkem najel do soupravy. Jaký byl odstup kamiónu od motocyklisty však neví, v tomto směru však nelze přehlédnout protokol o ohledání místa činu, včetně plánu a především fotografie, z nichž je zcela jednoznačné, kde k přejetí poškozeného nákladní soupravou, kterou řídil obžalovaný, došlo a je z nich zcela evidentní, že obžalovaný při předjíždění poškozeného nedodržel bezpečnou vzdálenost, tak jak uvádí i znalec Ing. Josef Āoupalík ve svém znaleckém posudku z oboru silniční dopravy i doplňujícím výsledku u odvolacího soudu. Znalec Ing. Josef Āoupalík velice pečlivě, logicky a věrohodným způsobem zdůvodnil, proč považuje znalecký posudek Ing. Jiřího Dolečka za nevěrohodný a setrval tedy na svých závěrech již učiněných před soudem prvního stupně, s nimiž se soud prvního stupně náležitě vypořádal. Ani po doplněném dokazování u odvolacího osudu nedošlo ke změně skutkových zjištění, jež správně učinil soud prvního stupně, a nepochybil, když dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla bezpečně bez jakýchkoli pochybností prokázána důkazy citovanými v odůvodnění napadeného rozsudku. Řádně se přitom vypořádal i s obhajobou samotného obžalovaného, kdy logicky a též velice pečlivě a podrobně zdůvodnil, ze kterých důkazů, jež jsou naprosto objektivní, dospěl k závěru, že obžalovaný v inkriminované době nedodržel bezpečnou vzdálenost při předjíždění poškozeného a tato, jak uvádí i znalec Ing. Josef Āoupalík ve svém znaleckém posudku, byla z technického hlediska příčinou dopravní nehody. V souladu se zákonem je pak i právní kvalifikace výše uvedeného jednání obžalovaného, kterou soud prvního stupně rovněž řádně zdůvodnil, a ve výroku o vině tudíž nebylo shledáno žádného pochybení.

Z podnětu podaného odvolání jednak obžalovaným a jednak státním zástupcem se odvolací soud pečlivě zabýval i výrokem o trestu a má za to, že pokud jde o uložený trest odnětí svobody, je nutno souhlasit s názorem státního zástupce, že tento je nepřiměřeně mírný, dostatečně nevystihující stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, když sám soud prvního stupně konstatuje, že tato je zvyšována především neodčinitelným následkem, jakým je smrt poškozeného, a že je též nutno pohlížet na celou událost také z důvodu generální prevence, neboť v poslední době se velice rozmáhá cyklistický provoz na komunikacích obdobného typu a je obecně známo, že vozidla nákladních souprav jezdí často velice bezohledně a nedodrží bezpečný odstup od cyklistů, kteří jsou nejzranitelnějšími účastníky silničního provozu. S ohledem na tyto okolnosti případu, jakož i postoj samotného obžalovaného k předmětné dopravní nehodě, kdy neprojevil sebemenší lítost nad způsobeným následkem, tedy smrtí poškozeného, a navíc je přesvědčen, že on se žádného pochybení nedopustil, čímž se jedná tedy o velice nebezpečného řidiče, který se nedokáže ze svých chyb poučit, má odvolací soud za to, že u obžalovaného v žádném případě nejsou dány podmínky pro postup dle § 58 odst. 1 tr. zák., a proto napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a znovu rozhodl tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Za přiměřený a odpovídající všem zákonným podmínkách ustanovení § 23 odst. 1 tr. zák. a § 31 odst. 1 tr. zák. považuje v daném případě trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců nepodmíněně, tedy ještě uložený v dolní polovině zákonné trestní sazby ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák., která činí 6 měsíců až 5 let, neboť rovněž zohlednil, že obžalovaný doposud nebyl soudně trestán a k jeho osobě nebylo shledáno jinak žádných negativních skutečností. V souladu s ustanovením § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dohledem a vzhledem k tomu, že obžalovaný se dopustil porušení povinnosti řidiče v souvislosti s řízením nákladního vozidla, když se projevil jako nespolehlivý řidič v souvislosti s řízením a ovládáním specifických vozidel o vyšší hmotnosti, jakož i skutečnosti, že v evidenční kartě řidiče má dva záznamy o přestupcích, kdy v roce 2007 mu byla uložena pokuta za překročení rychlosti v obci a v roce 2000 za řízení motorového vozidla, ačkoliv v jeho krvi bylo 0,72 ‰ alkoholu, uložil odvolací soud obžalovanému také trest zákazu činnosti, tak jak konstatováno ve výrokové části tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že odvolání obžalovaného nebylo shledáno důvodným, bylo dle § 256 tr. ř. zamítnuto.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 16. dubna 2009

JUDr. Petr Stutzig, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alena Makovcová

Za správnost vyhotovení: Radka Čiháková